

351.88(4):336
R.v.M.

MINISTERIE VAN BUITENLANDSE ZAKEN

PLEIN 23 - 's-GRAVENHAGE

Ves Kennisgeving

163265 A
D. 7. 65
Arch

MINISTERRAAD

16 JULI 1965/10

Zijner Excellentie
de Minister-President,
Voorzitter van de
Raad van Ministers
te
's-Gravenhage

Directie/Afdeling: ~~XXXX~~ Integratie Europa

Datum: 6 juli 1965

Onderwerp: Vergadering Raad van Ministers
EEG en EGA, dd. 28 t/m 30 juni 1965

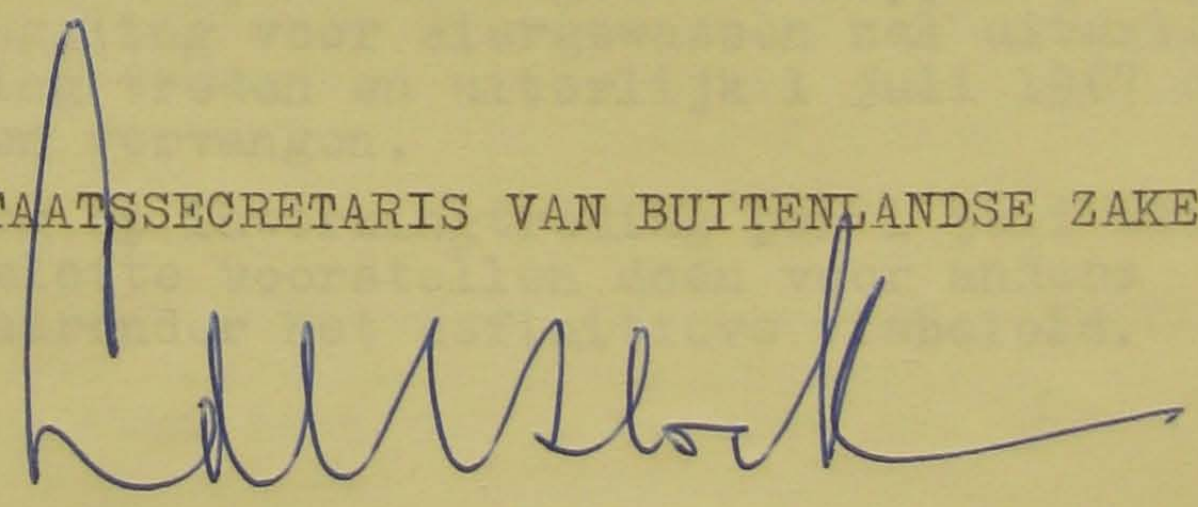
Kenmerk: DIE-106423

TER INFORMATIE

Ik heb de eer U hiernevens ter informatie van de Ministerraad te doen toekomen een verslag van de vergadering van de Raden van Ministers van de Europese Economische Gemeenschap en van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie, welke van 28 t/m 30 juni jl. te Brussel werd gehouden.

Spoedshalve is een exemplaar van dit verslag rechtstreeks aan de leden van Uw Raad toegezonden.

DE STAATSSECRETARIS VAN BUITENLANDSE ZAKEN,

VERZOEKE BIJ BEANTWOORDING DATUM, KENMERK EN ONDERWERP TE VERMELDEN

Verslag Raad van Ministers van
28 t/m 30 juni 1965

(30 juni, middag- en avondzitting)

Financiering landbouwbeleid, eigen gemeenschapsinkomsten,
bevoegdheden Europees parlement (doc. R/705/65 d.d. 25 juni)

Op dinsdag 29 en woensdagmorgen 30 juni vergaderden de ministers van landbouw onderling. Zij slaagden zonder veel moeilijkheden in het opstellen van een tijdschema voor het tot stand brengen van verdere marktorganisatieverordeningen en besluiten inzake gemeenschapsprijzen en handelden voorts hun eigen agenda af, waarover afzonderlijk een stencilverslag volgt.

De Raad in bredere samenstelling kwam weer bij een op woensdagmiddag 30 juni en nam allereerst kennis van het tijdschema der ministers van landbouw.

Tijdschema landbouw

Voor 1 november 1965 zou de Raad de in behandeling zijnde marktorganisatieverordeningen voor suiker, oliën/vetten en groenten/fruit moeten vaststellen, alsmede de gemeenschappelijke prijzen voor melk, rundvlees, rijst, suiker en oliën/vetten, de laatste ter doorvoering op 1 juli 1967 en alleen voor olijfolie op 1 november 1965. Eveneens voor 1 november 1965 zouden criteria moeten worden aangenomen voor een mededingingsbeleid in de landbouw. Commissievoorstellen hiervoor en voor de gemeenschappelijke prijzen zouden vóór 1 oktober te verwachten zijn. Op Nederlandse wens is aan het pakket voor 1 november de definitieve regeling voor zetmeel toegevoegd, die reeds eerder in de Raad besproken is.

Voor 1 november 1965 zal de Commissie voorts ontwerpverordeningen indienen voor tabak en hop, een voorlopige regeling voor siergewassen, een consumptiemelkmarktordening en richtlijnen voor een gemeenschappelijk visbeleid. Deze regelingen moeten uiterlijk 1 juli 1967 in werking treden, evenals - zo nodig - daarbij horende gemeenschappelijke prijzen. De voorlopige regeling voor siergewassen zal uiterlijk 1 maart 1966 in werking treden en uiterlijk 1 juli 1967 door een definitieve worden vervangen.

Tijdig met het oog op inwerkingtreding per 1 juli 1967 zal de Commissie tenslotte voorstellen doen voor andere landbouwprodukten, waaronder het definitieve visbeleid.

Voorts bracht minister Pisani verslag uit van de bevindingen van de landbouwministers inzake de toenemende gemeenschapsverantwoordelijkheid voor in aanmerking komende kosten van het gemeenschappelijk landbouwbeleid. De Nederlandse these van 4/6, 5/6, 6/6 in de volgende drie jaren (1 juli 1965 - 1 juli 1967), ongeacht het per 1 juli 1967 doorgevoerd zijn van de voltooide vrije markt, had van 5 delegaties instemming gekregen voor alle produkten waarvoor op die datum gemeenschappelijke marktorganisaties in werking zouden zijn. Alleen Italië wilde van 1 juli 1965 af vasthouden aan de 3/6 verantwoordelijkheid en pas na instelling van de marktorganisaties voor groenten/fruit, oliën/vetten en tabak, b.v. vóór 1 juli 1966 besluiten tot 9/12 en 12/12 per 1 juli 1967.

Minister Pisani besloot zijn verslag met de zin :
"Les résultats ne sont qu'en apparence trop optimistes!"

Minister Ferrari Aggradi gaf een sceptisch commentaar op het tijdschema en liet weer alle produkten de revue passeren, waarvoor in het verleden data waren overeengekomen zonder tot dusver veel resultaat. Daarbij had steed Italië aan het kortste eind getrokken. Hij drong aan op een spoedige verwezenlijking van de wijn-marktorganisatie, sloot zich voor wat zetmeel betreft bij Nederland aan en wenste dat ook voor zijde en katoen iets zou gebeuren.

Staatssecretaris Hüttebräuker kondigde een werkdocument aan waarin geeist werd dat de Raad reeds nu - in het kader der vóór 1 juli 1965 te nemen financieringsbesluiten - een gemeenschappelijke melkrichtprijs zou aanvaarden van 39 pf. per kg. Voorzover deze prijs niet via de marktprijzen van zuivelprodukten gerealiseerd zou kunnen worden, diende dit door aanvullende subsidies te geschieden. Tevens zou nu besloten moeten worden om in de suikermarktordening voor 10 jaren de z.g. Produktionsziele te aanvaarden, waarmee gewaarborgd moest worden dat de totale produktie van de Bondsrepubliek gehandhaafd kon worden op 1,8 mln. ton per jaar. Minister Pisani achtte het ondenkbaar om, vooruitlopend op de nog vast te stellen suiker- en melkverordeningen, nu reeds gepreciseerde elementen daarvan te gaan vastleggen.

Voorzitter Couve vond het zeer merkwaardig om dit soort concrete punten te willen regelen in verband met de aan de orde zijnde financieringsregeling voor de rest van de overgangperiode en attendeerde de Raad er op dat het werkschema van de ministers van landbouw eerst geacht kon worden te zijn vastgesteld wanneer er een besluit tot stand kwam over deze financieringsregeling. Zo niet, dan was er in het geheel geen akkoord.

Toenemende gemeenschapsverantwoordelijkheid voor uitgaven

Minister Héger onderstreepte het onderscheid tussen de tijdstippen van invoering der gemeenschappelijke prijzen en van de voltooide eenheidsmarkt. Van een voltooide eenheidsmarkt kon pas sprake zijn als er behalve eenheidsprijzen ook een concurrentieregiem tot stand gebracht zou zijn.

Er vond opnieuw een breedvoerige discussie plaats over de Nederlandse stelling dat de 6/6 gemeenschapsfinanciering per 1 juli 1967 voor alle produkten onder marktorganisatie moest worden gerealiseerd ongeacht de vraag of het werkelijk zou gelukken op die datum eenheidsprijzen c.q. een volledig vrije markt tot stand te brengen. De heer Mansholt verdedigde daarbij de Nederlandse opvatting, die tenslotte prevaleerde over de Belgische twijfel. Uitdrukkelijk werd van verschillende zijden onderstreept dat deze regel alleen zou gelden voor produkten, die nu reeds of tussen 1 juli 1965 en 1 juli 1967 onder een gemeenschappelijke marktorganisatie vallen c.q. zullen vallen. Dit was evenwel vooral voor Italië reden om zijn standpunt te reserveren evenals t.a.v. de 4/6 en 5/6 verantwoordelijkheid vanaf 1 juli 1965 resp. 1 juli 1966. Overeenstemming werd hierover dus niet bereikt. Minister Fanfani betoogde dat "worden de bijdragen van het Fonds regelmatig verhoogd" (art. 5, lid 1, alinea 2 van Vo. 25/62), nog niet wilde zeggen dat deze verhoging automatisch en lineair moest zijn. P.V. Venturini voegde hieraan toe, dat volgens art. 4 van Vo. 25 het te verrichten algeheel onderzoek ook betrekking moest hebben op de vooruitgang bij de uitvoering van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en dat volgens art. 5, lid 1, 2de alinea de regelmatige verhoging van de Fondsbijdragen moest worden vastgesteld "aan de hand van de uitkomsten van het onderzoek, bedoeld in artikel 4". Bedoelde vooruitgang was, zoals herhaaldelijk betoogd, zeer onbevredigend voor Italië.

Gemeenschappelijk handelsbeleid en belastingharmonisering

De Duitse documenten over deze onderwerpen (T/318, 319, 321) waren in het Comité van P.V.'s besproken. Zij werden in de Raad door de inmiddels verschene minister Schmücker toegelicht en bijgevallen door minister Fanfani, die opnieuw de harmonische en organische voortgang op alle door het Verdrag bestreken terreinen bepleitte.

Minister Giscard d'Estaing betuigde zijn instemming met de Duitse doeleinden van gelijktijdige voltooiing van de industriële douane-unie en voortgang t.a.v. gemeenschappelijk handelsbeleid en fiscale harmonisatie. De Commissieleden Rey en von der Groeben herinnerden aan de vele onafgedane Commissievoorstellen op deze terreinen. Na bijval, in algemene termen, van Minister Luns, stipuleerde staatssecretaris Lahr dat de Bondsrepubliek in de eerstvolgende Raadsvergadering van juli tot besluiten wilde komen over deze onderwerpen, daar zij naar Duitse opvatting wezenlijke onderdelen vormden "van het gehele pakket". Hierin lag opgesloten, dat de beslissing over de landbouwfinancieringsregeling eerst bij die volgende gelegenheid beklonken kon worden.

Voorzitter Couvé gaf uitdrukking aan de hoop, dat er volgende zittingen zouden zijn. Dit zou afhangen van het vandaag te nemen besluit over de financieringsregeling.

Afdracht douanerechten

Uit het verslag van de Voorzitter van het Comité van P.V.'s bleek, dat de posities vrijwel ongewijzigd waren. Minister Spaak legde nogmaals uit, dat zijn demissionaire regering niet over dit onderwerp kon besluiten, doch alleen over aangelegenheden voortvloeiend uit tevoren aangegane verplichtingen. Minister Ferrari A. wenste nogmaals diepgaande bestudering i.v.m. de sterk toegenomen Italiaanse invoeren en de noodzaak van evenwicht in de wijze van financiering der gemeenschapsbudgetten.

Minister Spaak vroeg zich voorts af, hoe het mogelijk zou zijn om alle van Duitse, Italiaanse en Nederlandse zijde naar voren gebrachte onderwerpen in de loop van de nacht nog te regelen. Met name wilde hij wel eens precies weten wat genoemde drie landen eigenlijk wilden met de parlementaire bevoegdheden. Natuurlijk moeten deze wel eens vergroot worden, maar dan zal er toch eerst een ander, rechtstreeks verkozen parlement moeten zijn.

Voorzitter Couve onderstreepte opnieuw, dat de Raad uit hoofde van Vo. 25 alleen de plicht had besluiten te nemen over de verdere financiering van de landbouwpolitiek. Indien aangegane verplichtingen niet voor de overeengekomen datum gehonoreerd werden, dan zou dit het einde van de Gemeenschap betekenen. Hij had de indruk, dat zijn eerdere waarschuwing^{en} op dit punt niet ernstig waren opgevat. Toch waren ze wel als zodanig bedoeld. De Commissie heeft aan de volgens Vo. 25 vereiste voorstellen twee verdere voorstellen verbonden over afdracht van douanerechten en parlementaire bevoegdheden. Hierover zal men later kunnen praten evenals over de onderwerpen in het tijdschema voor de landbouw, het gemeenschappelijk handelsbeleid en de fiscale harmonisatie.

Minister Spaak had alle waardering voor de voorstellen van de Commissie. De Commissie moet ook z.i. leiding geven bij de verdere ontwikkeling van de Gemeenschap. Dit verplicht de Raad evenwel niet voorstellen te aanvaarden die prematuur lijken. Thans moet de Raad alleen beslissen over de progressie van de Gemeenschapsverantwoordelijkheid voor landbouwuitgaven en over de contributiesleutel. Alleen als men dit doet helpt men mee situaties te scheppen, waarin verdere consequenties moeten worden getrokken. Bij de totstandkoming van de gemeenschappelijke markt rijst vanzelf het probleem van de "ressources propres". Voor de heffingen heeft de Raad zich al verplicht tot afdracht per 1 januari 1970. Misschien zal men dan ook de douanerechten moeten afdragen en vanzelfsprekend moet er dan democratische controle op het budget komen. Het huidige Europese parlement is misschien niet helemaal geëigend om deze controle uit te oefenen. Het is immers geen echt parlement, maar slechts een assemblee van delegaties uit nationale parlementen. Te zijner tijd zal er een rechtstreeks verkozen parlement moeten komen. Vandaag kan de Raad echter niet voor zijn verplichtingen terugwijken.

President Hallstein verklaarde dat de Commissie met grote zorg en beduchtigheid vervuld was. Natuurlijk moeten plechtige verplichtingen worden nageleefd. De betekenis van de datum 1 juli 1965

werd volgens hem van Franse zijde sterk overschat. De Commissie heeft alles gedaan om vóór die datum een beslissing mogelijk te maken; als dit evenwel niet lukt, doordat de Raad nog niet op alle punten tot overeenstemming is gekomen, dan betekent zulks nog niet dat men zich niet aan zijn verplichting houdt. Hij noemde een aantal voorbeelden van termijnoverschrijding bij de marktorganisatieverordeningen voor suiker, zuivel, rundvlees en plantaardige vetten op. In de nationale wetgevingen komen termijnoverschrijdingen zeer veelvuldig voor. Men kan slechts spreken van het niet naleven van verplichtingen als er ook geen enkel vooruitzicht op een oplossing bestaat. Zijns inziens zouden oplossingen met enige goede wil in enkele weken mogelijk zijn.

De Commissie heeft met het indienen van de voorstellen geenszins haar taak overschreden. Zij is unaniem ten diepste er van overtuigd dat zij niet anders dan haar plicht heeft gedaan. Over de onderdelen van de voorstellen is voor een belangrijk deel overeenstemming bereikt of in het zicht. Alleen ten aanzien van de parlementaire bevoegdheden is dat nog niet het geval, doch het is op zijn minst prematuur om te stellen dat op dit punt niets bereikt kan worden. Geen van de lidstaten kan aan andere de schuld geven. Bij het uitblijven van overeenstemming zijn alle delegaties tezamen verantwoordelijk.

Minister Fanfani merkte op, dat alle delegaties kennelijk bereid waren hun verplichtingen te respecteren. Geen van de punten op de agenda is op Italiaanse aandrang daarop geplaatst. (N.B. Waarschijnlijk werd hier bedoeld dat de afdracht der heffingen op Franse aandrang bij de voorstellen was betrokken.) 30 juni 1965 is niet de Dag des Oordeels, zoals men in de Middeleeuwen het aanbreken van het jaar 1000 zag. Italië heeft voorgesteld de bestaande regeling een jaar lang te handhaven. Over de termijn valt te praten. Het zou ook een half of een kwartjaar kunnen zijn. De nationale parlementen en de publieke opinie zullen de Raad stellig vergeven, als er vandaag geen beslissing mogelijk is, maar niet als de Raad vandaag overijld zou beslissen. Het gaat thans over problemen die belangrijker zijn dan tijdroosters. De allereerste verplichting van het Verdrag van Rome is de Gemeenschap op te bouwen.

Minister Schröder vond dat niet slechts één of twee, maar alle verplichtingen van het Verdrag moesten worden doorgevoerd. Gezien de ontwikkeling van de afgelopen drie jaren onder het Financiële Reglement verkeren de lidstaten niet alle in dezelfde belangensituatie. Alle delegaties willen het gehele Verdrag nageleefd zien. Men moet wederzijds enig begrip voor de partners hebben. De Commissie heeft zich in haar voorstellen terecht niet beperkt tot artikel 5 en artikel 7 van Vo. 25, doch om goede redenen een ruimer kader nodig gevonden. Spreker kwam pas uit Bonn waar de Bundestag met slechts één stem tegen het fusieverdrag heeft geratificeerd. Tegelijkertijd heeft de Bundestag eenstemmig de versterking van bevoegdheden van het Europese Parlement overeenkomstig de motie van 12 mei jl. geeist. De Bondsregering kan hiervoor niet onverschillig zijn. Op 1 juli moet de Bondsregering overleg plegen met de coalitiefracties. Afgezien van de

vraag of Minister Spaak met zijn beoordeling van het Europese Parlement misschien gelijk heeft, zou het voor spreker toch wat moeilijk zijn om tegenover de fracties diens woorden te herhalen. Niet alleen met het Europese Parlement moet de Raad rekening houden, maar ook met uitdrukkelijke wensen van enkele nationale parlementen. Spreker was evenwel geenszins pessimistisch. Met was geven en nemen zou men zeker op korte termijn tot een resultaat kunnen komen. De financieringsregeling heeft zakelijk niet bepaald vóór 1 juli vastgesteld te worden. Indien later een oplossing wordt verkregen, zal deze natuurlijk van terugwerkende kracht zijn.

Minister Luns ontkende eveneens dat er delegaties zouden zijn, die aangegane verplichtingen niet wilden nakomen. Er is bij niemand kwade trouw aanwezig. De Commissie heeft haar voorstellen gedaan op grond van de besluiten van 15 december 1964, waarin alle elementen aanwezig waren. Ter aanvulling van de door President Hallstein genoemde voorbeelden van termijnoverschrijding noemde spreker nog een aantal andere voorbeelden. Hij herinnerde nogmaals aan de uitspraak van de Raad van 23 dec. 1963 over de versterking van de parlementaire bevoegdheden. Verordening 25 zelf bevat bovendien niet alleen artikel 7, lid 2, maar ook artikel 5 en artikel 2. Artikel 8 is voor zuivelprodukten twee jaar te laat nageleefd. Uit hoofde van art. 2, Vo. 25 en art. 201 Verdrag moet ook overeenstemming bereikt worden. Tenslotte zijn ratificaties door de nationale parlementen nodig, en moet rekening worden gehouden met de uitdrukkelijke wensen, die deze parlementen hieraan hebben verbonden.

Minister Werner waarschuwde er voor alle aandacht te concentreren op bepaalde geïsoleerde juridische verplichtingen. Men moet ook de politieke situatie in aanmerking nemen. De parlementaire wensen kunnen niet geïgnoreerd worden. In de een of andere vorm moet hieraan worden tegemoetgekomen, niet vandaag of morgen maar b.v. in een beginselverklaring, die het Europese Parlement satisfactie geeft.

Voorzitter Couve constateerde dat de Raad in feite deze vergadering had belegd om het Financiële Reglement verder uit te werken. Hij gaf toe, dat over vele zaken geheel of tot op zekere hoogte overeenstemming was bereikt. Frankrijk heeft begrip getoond voor verschillende Duitse wensen inzake Verdragsonderwerpen.

Minister Spaak gaf uitdrukking aan de vrees dat zijn opvattingen wellicht niet geheel juist zouden worden weergegeven. In het Belgische parlement had hij nog geen enkele neiging bespeurd om aan het Europese parlement in zijn tegenwoordige opzet grote bevoegdheden over te dragen. Een feit is dat voor het Europese parlement bevoegdheden werden verlangd, die in het Verdrag niet zijn voorzien. Hij is bereid zijn visie in het Europese parlement te verdedigen en hij drong er op aan, dat hij zelf aan de pers zou vertellen, wat hij over dit onderwerp had gezegd om misverstanden te vermijden.

Verdere regeling nationale contributies voor de overgangperiode

Minister Giscard lichtte nogmaals het Franse voorstel toe. Frankrijk had begrip voor de moeilijkheden van Italië voor na 1 juli 1967. Voor de jaren 1965-1967 waren voor Italië plafonds van 18 en 22% vastgesteld. Voor de drie daarop volgende jaren was Frankrijk bereid, uitgaande van de sleutel van artikel 200, lid 2, Verdrag, een plafond voor Italië te aanvaarden van maximaal 26%, alsmede een "plancher" voor Frankrijk, die even ver beneden het Franse percentage zou liggen. (26% is 130% van 20%; 22,4% is 70% van 32%). (zie op pag. 9)

Minister Biesheuvel achtte het onjuist voor een langere periode dan tot 1 juli 1967 een sleutel vast te stellen. Ten eerste heeft het Commissievoorstel om goede redenen, die in het tijdschema van de ministers van landbouw bevestiging hebben gevonden, slechts betrekking op de twee jaren tot 1 juli 1967. Ten tweede heeft de Raad op 15 december 1964 slechts voor twee jaar een plafond voor Italië vastgesteld. In die twee jaren is het logisch om hetgeen betaald moet worden nadat het aandeel van Italië, België en Luxemburg op 15 december 1964 is gefixeerd, om te slaan over Frankrijk, Duitsland en Nederland in de verhouding van de percentages dezer landen volgens art. 200, paragraaf 1. Spreker wilde evenwel een andere redelijke oplossing niet bij voorbaat uitsluiten.

De heer Mansholt vond het moeilijk om in de jaren na de voltooiing van de volledig vrije markt op 1 juli 1967 nog netto-invoeren van afzonderlijke lidstaten in aanmerking te nemen. Door een gemengde sleutel als door Frankrijk voorgesteld.

Staatssecretaris Grund gaf verre de voorkeur aan een vaste sleutel zonder in aanmerkingneming van de factor netto-invoeren. Duitsland bleef zich op het standpunt stellen, dat het niet meer zou moeten bijdragen dan 31%. Het Duitse parlement heeft een motie aangenomen, waarin het er op aandringt dat de Bondsrepubliek niet meer dan 28% zal bijdragen. Deze motie had overigens slechts het karakter van een aanbeveling.

Na overleg in het Bondskabinet moest spreker er op aandringen dat zowel voor restituties bij export uit derde landen als voor eventuele in aanmerkingneming van invoeren ter berekening van nationale contributies, het netto-principe zou worden vervangen door het bruto-principe. Dit zou de door België naar voren gebrachte moeilijkheid van handelsomleggingen geheel oplossen. In plaats van 6/6 van restituties op netto-uitvoeren zou dan op 1 juli 1967 100% van de restituties op alle uitvoeren vergoed moeten worden door het Fonds. Dit was een formele Duitse wens. (Staatssecretaris Hüttebräuker sprak op een gegeven moment zelfs van een "conditio sine qua non".)

Minister Ferrari A. verklaarde zich akkoord met minister Biesheuvel. Zeker voor de jaren na 1 juli 1967 zijn betrouwbare cijfers over de ontwikkeling van de invoer uit derde landen niet verkrijgbaar. Het is bovendien onbillijk de netto-invoeren

van een land mede in aanmerking te nemen ter bepaling van zijn aandeel in de gemeenschapskosten. Dit is tot op zekere, zeer beperkte hoogte weliswaar gebeurd bij de vaststelling van het Financiële Reglement in januari 1962, doch intussen is zowel de situatie als de mate van de gemeenschapsverantwoordelijkheid aanzienlijk gewijzigd. Ook bij de vaststelling van de contributies voor de volgende jaren moet rekening worden gehouden met de uitkomsten van het onderzoek bedoeld in art. 4 van Vo. 25.

Minister Héger merkte op, dat vijf delegaties akkoorden gingen met het Commissievoorstel voor de periode tot 1 juli 1967. Hij maakte er bezwaar tegen dat in de gemengde sleutel, voorgesteld door Frankrijk, naast de invloed van de netto-invoeren werd overgestapt van verdragssleutel artikel 200, par. 1, naar de sleutel van het Sociale Fonds van artikel 200, lid 2. Dit zou betekenen een hoger percentage voor België. De percentages van artikel 200 lid 2 zijn destijds vastgesteld op basis van de verhouding van het bruto nationaal produkt der zes landen. Voor 1957 was dit voor België inderdaad 8,8%. Nu is het nog slechts 5,6%.

Minister Giscard was van mening dat een met 5% per jaar toenemende invloed van de netto-invoeren redelijk was om toe te groeien naar de afdracht der heffingen op 1 januari 1970. Zou deze afdracht op 1 juli 1967 plaats vinden, dan moest het een stijgingspercentage van 10% zijn zoals in de eerste drie jaren. Tegenover België en Luxemburg liet hij uitkomen dat het Franse voorstel voor de eerste twee jaren ter nauwernood afweek van de door de Commissie voor beide landen voorgestelde percentages.

Voorzitter Couve constateerde dat Nederland en België niet verder wilden gaan dan het vaststellen van contributiepercentages voor twee jaren. De positie van Italië op het punt van een al dan niet doorlopende regeling voor vijf jaar - van welke aard dan ook - was hem nog niet duidelijk.

Minister Ferrari A. zei desnoods hoogstens tot een regeling voor twee jaar te willen komen. Indien 1 juli 1967 de eenheidsmarkt nog niet bereikt zou blijken te zijn kon de Raad alsnog een regeling treffen tot 1 januari 1970.

België herhaalde voorkeur te hebben voor een regeling tot 1 juli 1967. Het wilde evenwel een eventuele unanimitéit op basis van het Franse voorstel niet in de weg staan, doch dan zou niet de sleutel van artikel 200, lid 2, doch die van art. 201 in aanmerking moeten worden genomen. Minister Spaak voegde hieraan toe dat België wel wilde aanvaarden dat de overgangperiode vooralsnog eerst op 1 januari 1970 zou eindigen tenzij later tot versnelling besloten zou worden. Niettemin vond hij het verstandiger thans met een contributieregeling voor twee jaar te volstaan.

De heer Mansholt verdedigde nogmaals dat in het licht van het overeengekomen werkprogramma gericht op voltooiing van eenheidsprijzen en vrije markt per 1 juli 1967, artikel 2, lid 2

van Vo. 25 op die datum toepasselijk zou zijn.

Na een korte pauze resulteerde uit een voortgezette onder-
vraging van Minister Ferrari A. door voorzitter Couve, dat Italië
1 juli 1967 niet bepaald wenste als afsluiting van de overgangs-
periode en moment van afdracht der heffingen volgens artikel 2,
lid 2, Vo. 25, doch niettemin geen contributieregeling voor lan-
ger dan twee jaren wilde accepteren.

Minister Biesheuvel hield er aan vast dat het welslagen van
het op 1 juli 1967 gerichte werkprogramma zou betekenen dat op
die datum de eenheidsmarkt volgens art. 2, lid 2, Vo. 25 in wer-
king zou treden. Met het oog daarop vond hij een contributierege-
ling tot 1 juli 1967 de meest praktische oplossing.

Minister Spaak verduidelijkte dat z.i. 1 januari 1970 het
eindstadium van de gemeenschappelijke markt was tenzij tot ver-
korting zou worden besloten. Het bereiken van eenheidsprijzen
kon op zichzelf niet worden aangemerkt als enig criterium voor
het intreden van de eenheidsmarkt. Daarom kon hij het Franse voor-
stel aanmemen onder reserve van enige wijziging.

Minister Werner wilde in beginsel akkoord gaan met de Franse
sleutel, doch op 1 juli 1967 de situatie opnieuw bezien.

St.seocr. Grund speelde met de gedachte om voor twee jaren het
Commissievoorstel te volgen en daarna bij te dragen "op basis van"
afdracht van de heffingen. Dit zou evenwel op 1 juli 1967 bevestigd
moeten worden als de Raad zeker zou weten of alle doeleinden op
agrarisches zowel als op industrieel terrein bereikt waren.

Na deze laatste ronde stelde voorzitter Couve nogmaals de
vraag of het wel veel zin had de bespreking nog langer te rekken.
Hij suggereerde een zeer beperkte zitting met alleen ministers en
de President van de Commissie. Minister Luns gaf de wens te kennen
dat ook vice-president Mansholt daarbij aanwezig zou zijn. Minis-
ter Fanfani stelde prijs op aanwezigheid van de Permanente Ver-
tegenwoordigers en President Hallstein op die van alle leden der
Commissie.

Van de beperkte zitting, die zeer kort duurde, is geen ver-
slag gemaakt. Zij eindigde zonder overeenstemming en zonder af-
spraak voor een nieuwe bijeenkomst van de Raad over het onder-
werp van de landbouwfinanciering en de daaraan verbonden Commis-
sievoorstellen.

Brussel, 2 juli 1965

- x) Minister Giscard bevestigde de Franse bereidheid om de aldus ge-
amendeerde gemengde sleutel alleen te doen gelden voor de af-
deling "Garantie" van het E.O.G.F.L. en art. 200.2 voor de afd. "Orien-
tatie". Datgene wat Italië minder zou betalen bij het bereiken
van het plafond van 26%, wilde hij bovendien voor de helft voor
Franse rekening nemen, terwijl hij voor de andere helft bereid
was Frankrijk een proportioneel aandeel te doen bijdragen.